

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/75/2014
Identifikačné číslo spisu:	1014200394
Dátum vydania rozhodnutia:	21.07.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014200394.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Kataríny Benczovej v právnej veci navrhovateľa: Bc. Ing. R. J., bytom F. proti odporcovi Centrum právnej pomoci, Námestie slobody 12, 810 05 Bratislava v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu z 24.02.2014, sp. zn. 1915/2014-KaBA, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/25/2014-25 zo 06. júna 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Sp/25/2014-25 zo dňa 06. júna 2014, p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250q ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil rozhodnutie odporcu sp. zn. 1915/2014-KaBA z 24.02.2014, ktorým nebol navrhovateľovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci ústavnej sťažnosti, týkajúcej sa postupu dovolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 300/2012 a v ktorej predmetom dovolania bolo nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Krajský súd účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania.

Krajský súd zistil, že navrhovateľ v konaní o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C 31/2011 požiadal súd o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov a o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Negatívne uznesenie tohto súdu zo dňa 16.05.2011 č.k. 7C 31/2011-28 Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.09.2011 pod sp. zn. 2Co 274/2011 potvrdil. Navrhovateľ proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie, ktoré dovolací súd uznesením z 30.09.2013 odmietol, pričom v záhlaví uvedeného uznesenia je uvedený advokát JUDr. PaeDr. Ivan Pecník, PhD., MBA. Odporca navrhovateľovi v predmetnom konaní na ochranu osobnosti totiž priznal nárok na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona číslo 372/2005 Z.z. Za advokáta bol navrhovateľovi určený JUDr. Pecník. Plnomocenstvo zo dňa 15.03.2012 bolo doručené do súdneho spisu pred rozhodnutím dovolacieho

súdu.

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi odporcu o tom, že navrhovateľ bol v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Stotožnil sa s názorom odporcu, podľa ktorého plnomocenstvo pre advokáta JUDr. Pecníka malo charakter generálneho plnomocenstva, pričom odporca navrhovateľovi priznal nárok na poskytnutie právnej pomoci podľa zák. č. 327/2005 Z.z. a za advokáta bol určený JUDr. Pecník. Uvedené plnomocenstvo sa vzťahovalo aj na namietané dovolacie konanie, čo krajský súd odôvodnil aj právnym názorom, že zo žiadneho ustanovenia OSP nevyplýva, že by advokát riadne splnomocnený účastníkom na zastupovanie v konkrétnom súdnom konaní, nemohol byť považovaný za zástupcu dovolateľa aj v dovolacom konaní, v ktorom sa rieši len parciálna otázka v prebiehajúcom konaní (napr. oslobodenie od súdnych poplatkov). Krajský súd zobral do úvahy skutočnosť, že navrhovateľ sa o priznanie nároku podľa zák. č. 327/2005 Z.z. uchádza v cca 100 prípadoch, požaduje právnu pomoc za situácie, keď mu v dotknutom konaní o ochranu osobnosti bol odporcom priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci, teda je oslobodený od platenia súdnych poplatkov. Navrhovateľ to, čo v konečnom dôsledku sledoval dovolacím konaním (priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov a ustanovenie zástupcu z radov advokátov podľa v tom čase platných ustanovení § 30 a § 138 O.s.p.), už reálne dosiahol postupom odporcu. Za tohto stavu požadovanie právnej pomoci pre konanie pred ústavným súdom odporuje účelu zák. č. 327/2005 Z.z., ktorým je poskytnutie minimálnej ochrany osobám v materiálnej núdzi a navodzuje stav zneužitia tejto zákonnej úpravy zo strany navrhovateľa.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom okrem popisu skutočností, ktoré považuje za rozhodujúce pre posúdenie veci, vrátane prezentovania vlastného právneho názoru na existenciu zastupovania v dovolacom konaní uviedol, že JUDr. Pecník bol rozhodnutím odporcu určený na zastupovanie vo veci základného konania (ochrana osobnosti) a nie vo veci dovolania (pre nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov). Uviedol, že sa domáhal prieskumu zákonnosti rozhodnutia oboch všeobecných súdov v dovolacom konaní ešte predtým, ako podal odporcovi žiadosť o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci, a teda nemohol vedieť, ako rozhodne odporca o jeho žiadosti. Následne síce dosiahol priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci v základnom konaní prostredníctvom Centra právnej pomoci, o to viac ho však zaujímal a stále zaujíma názor dovolacieho súdu, resp. ústavného súdu na rozhodnutie všeobecného súdu, ktorým mu právo na ustanovenie právneho zástupcu nebolo priznané.

Navrhovateľ žiadal prvostupňový rozsudok zrušiť a vec vrátiť odporcovi na ďalšie konanie.

Oporca žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd, ako súd odvolací s poukazom na § 492 ods. 1 a ods. 2 Správneho súdneho poriadku a za použitia § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami krajského súdu ako aj s právnym posúdením veci a odkazuje na dôvody, ktoré krajský súd uviedol. Na doplnenie dôvodov považuje odvolací súd za dôvodné uviesť, že z predložených spisov jednoznačne vyplýva, že rozhodnutím odporcu z 24.02.2014, ktorým nebol navrhovateľovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci podania ústavnej sťažnosti pre porušenie ústavného práva, nebol navrhovateľ ukrátený na svojich právach na právne zastúpenie.

Podľa obsahu žiadosti o poskytnutie právnej pomoci podanej 27.01.2014 ústavná sťažnosť sa má týkať

konania a rozhodnutia o dovolaní z dôvodu, že podľa tvrdenia navrhovateľa, dovolací súd prejednal vec bez právneho zastúpenia navrhovateľa a v rozhodnutí uviedol, že navrhovateľ bol v konaní zastúpený advokátom JUDr. Pecníkom. Z obsahu spisu však jednoznačne vyplýva, že v čase rozhodovania dovolacieho súdu bol navrhovateľ už zastúpený advokátom JUDr. Pecníkom na základe rozhodnutia odporcu z 02.03.2012 (rozhodnutie odporcu č. 6N 35/12), ktorým odporca priznal na základe svojej právomoci vyplývajúcej zo zákona č. 327/2007 Z.z. navrhovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci a určil advokáta JUDr. Pecníka na zastupovanie žiadateľa v konaní pred súdom v právnej veci na ochranu osobnosti, v tom čase vedenej na OS Bratislava I pod sp. zn. 7C 31/2011, a práve v tomto konaní rozhodoval dovolací súd o dovolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov. Skutkové tvrdenie navrhovateľa, že v konaní o dovolaní zastúpený nebol, a dovolací súd nedôvodne uviedol v záhlaví svojho rozhodnutia právne zastúpenie JUDr. Pecníkom, a preto je dôvod na podanie ústavnej sťažnosti, je priamo v rozpore s obsahom súdneho spisu. Názor navrhovateľa, že právne zastúpenie mu bolo priznané pre účely konania pred prvostupňovým súdom vo veci ochrany osobnosti a nie pre účely dovolacieho konania, nie je vecne správny.

Rozhodnutie o priznaní nároku na poskytovanie právnej pomoci a plná moc udelená navrhovateľom JUDr. Pecníkovi v neukončenom konaní o ochranu osobnosti sa nielen podľa názoru krajského súdu, ale aj odvolacieho súdu, nepochybne vzťahovala aj na jednotlivé procesné úkony a konania o procesných otázkach týkajúcich sa navrhovateľa v priebehu celého konania o ochranu osobnosti, t.j. aj na zastupovanie v konaní pred dovolacím súdom vo veci nepriznania oslobodenia od súdnych poplatkov, čo jednoznačne vyjadril už samotný dovolací súd práve tým, že uviedol splnomocneného zástupcu navrhovateľa v záhlaví svojho rozhodnutia, teda akceptoval právne zastúpenie navrhovateľa v dovolacom konaní. Dovolací súd súčasne uviedol dôvody odmietnutia dovolania, ktorých posudzovanie neprináleží správneho súdu v prebiehajúcom konaní.

Ak teda navrhovateľom uvádzaný vecný dôvod podania ústavnej sťažnosti (nedostatok právneho zastúpenia v konaní o dovolaní voči nepriznaniu oslobodenia od súdnych poplatkov a bezplatnej právnej pomoci rozhodovanej súdom) nezodpovedá zisteným skutočnostiam, odporca nepochybil, ak na konanie o ochranu ústavného práva na právne zastúpenie v predmetnom dovolacom konaní nepriznal navrhovateľovi nárok na poskytnutie ďalšej právnej pomoci. V čase vydania rozhodnutia odporcu, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, bolo totiž navrhovateľovi už priznané právo na bezplatné právne zastúpenie a tým aj oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom plná moc svojím obsahom, ako aj so zreteľom na okolnosti, za ktorých bola udelená, vykazuje navyše aj znaky generálnej plnej moci nielen na celé konanie o ochranu osobnosti pred všeobecnými súdmi, ale na zastupovanie aj v iných konaniach na súdoch, orgánoch štátnej správy, ako aj voči iným fyzickým a právnickým osobám, tak ako to zo znenia plnomocenstva z 13.03.2012 vyplýva. Bolo teda plne v možnostiach navrhovateľa, v prípade trvania na podaní ústavnej sťažnosti, obrátiť sa na ústavný súd s uvažovanou sťažnosťou a jej podaniu rozhodnutie odporcu nijako nebránilo.

Odvolací súd nepovažuje za potrebné sa zaoberať všetkými dôvodmi odvolania navrhovateľa, pretože nesúvisia s predmetom rozhodnutia odporcu a sú len účelovou konštrukciou smerujúcou k využívaniu práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu bez preukázania dôvodov o ukrátení na subjektívnych právach navrhovateľa.

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 492 Správneho súdneho poriadku v spojitosti s § 250m ods. 2 a § 219 ods. 1 a ods. 2 OSP prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 OSP a s § 224 ods. 1 OSP. Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože vo veci samej nebol v odvolacom konaní úspešný a úspešnému odporcovi ich náhrada neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.